

ข้อมูลเศรษฐกิจและสังคม

[illegible]

~ 51 ~

๒. ข้อมูลพื้นฐาน

๒.๑ ความเป็นมา

ในอดีตภูเก็ตไม่ได้มีสภาพภูมิประเทศเป็นเกาะอย่างที่เป็นอย่างอยู่ในทุกวันนี้ แต่มีสภาพเป็นแผ่นดิน ผืนเดียวกับผืนแผ่นดินใหญ่ มีลักษณะเป็นแหลมยื่นออกไปสู่ทะเล ซึ่งปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ในบันทึกการเดินทางของนักเดินเรือ คลอดิอุส ปโต เลมี เมื่อประมาณ พ.ศ. ๗๐๐ ที่เรียกแผ่นดินนี้ว่า แหลมตะโกลา ต่อมาแผ่นดินในบริเวณนี้ถูกคลื่นลมทะเลกัดเซาะ ตัดออกจากผืนแผ่นดินใหญ่ กลายเป็นเกาะ เกิดเป็นร่องน้ำขึ้นระหว่าง จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงา เรียกว่า ช่องแคบปากพระ ประมาณ พ.ศ. ๑๘๐๐ อาณาจักรสุโขทัยมีอำนาจแผ่ขยายจากเหนือจดใต้ ตั้งแต่เมืองหลวงพระบางไปจนสุดแหลมมลายู บรรดาเมืองต่างๆรวมทั้งภูเก็ต ซึ่งในขณะนั้นคือ เมืองกลาง ได้ขึ้นกับอาณาจักรสุโขทัย จนกระทั่งประมาณ พ.ศ. ๑๘๙๓ เมื่อกรุงศรีอยุธยา มีอำนาจเหนืออาณาจักรสุโขทัย บรรดาเมืองขึ้นต่างๆของสุโขทัย รวมทั้งเมืองกลาง จึงอยู่ภายใต้การปกครองของกรุงศรีอยุธยา และเมื่อกรุงศรีอยุธยาเสียแก่พม่าในปี พ.ศ. ๒๓๑๐ บรรดาเมืองต่าง ๆ ที่เคยขึ้นอยู่กับกรุงศรีอยุธยา ก็แยกตัวออกเป็นอิสระ และตั้งตนขึ้นเป็นชุมชนต่าง ๆ ซึ่งในขณะนั้นเมืองกลางได้ขึ้นกับ นครศรีธรรมราช จนกระทั่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ได้ทรงกอบกู้เอกราชและรวบรวมชุมชนต่างๆที่แยกตัวออกเป็นอิสระ เข้ามาอยู่ภายใต้การปกครองของกรุงธนบุรี ภูเก็ตจึงกลับมาขึ้นกับกรุงธนบุรี

ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น พม่ายกทัพมาตีเมืองกลาง ขณะนั้นเจ้าเมืองกลางได้ถึงแก่กรรม คุณหญิงจัน ภริยาและคุณหญิงมุก น้องสาว ได้รวบรวมกำลังพล ปกป้องเมืองกลางจากการรุกรานของพม่า จนกระทั่งกองทัพพม่าแตกพ่ายไปในที่สุด พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้ง คุณหญิงจัน เป็นท้าวเทพกระษัตรี และคุณหญิงมุก เป็นท้าวศรีสุนทร

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ โปรดให้มีการจัดตั้ง มณฑลภูเก็ต โดยรวมให้หัวเมืองภาคใต้ชายฝั่งทะเลตะวันตก ๗ หัวเมือง คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่ ตะกั่วป่า ระนอง ตรังและสตูล ขึ้นเป็น มณฑลภูเก็ต มีที่ว่าการมณฑลอยู่ที่ เกาะภูเก็ต จนมาถึง พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้มีการยกเลิกการปกครองในรูปแบบมณฑล เกาะภูเก็ตจึงถูกแยกออกมาเป็น จังหวัดภูเก็ต ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

๒.๒ ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดสุดเขตทางด้านทิศใต้ฝั่งตะวันตกของประเทศไทย ชายฝั่งทะเลอันดามัน อยู่ระหว่างละติจูดที่ ๗ องศา ๔๕ ลิปดา ถึง ๘ องศา ๑๕ ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ ๙๘ องศา ๑๕ ลิปดา ถึง ๙๘ องศา ๔๐ ลิปดาตะวันออก มีสภาพภูมิประเทศเป็นเกาะในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศ เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ ๕๔๓.๐๓๔ ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะบริวารต่างๆ จำนวน ๓๒ เกาะ มีพื้นที่รวมกัน ๒๗ ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด ๕๗๐.๐๓๔ ตารางกิโลเมตร หรือ ๓๕๖,๒๗๑.๒๕ ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๔ และทางหลวงจังหวัดหมายเลข ๔๐๒ รวมระยะทาง ๘๖๗ กิโลเมตร หรือ ระยะทางอากาศ คิดเป็น ๖๘๘ กิโลเมตร

๒.๓ อาณาเขต

ทิศเหนือ ติดช่องแคบปากพระ จังหวัดพังงา เชื่อมโดยสะพานเทพกระษัตรี และสะพานศรีสุนทร (ส่วนสะพานสารสิน ปัจจุบันพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว)

ทิศใต้ ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

ทิศตะวันออก ติดทะเลเขตจังหวัดพังงา

ทิศตะวันตก ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทร อินเดีย

๒.๔ ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวทิศเหนือไปยังทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ ๗๐ เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง อยู่ในเขตอำเภอกะทู้ สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ๕๒๙ เมตร และประมาณร้อยละ ๓๐ เป็นพื้นที่ราบ อยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะ พื้นที่ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม

๒.๕ ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะภูมิอากาศร้อนชื้น แลบลูกศรียุทธ คือ อากาศจะร้อนชื้น ฝนตกชุก มีฤดูกาล ๒ ฤดู ได้แก่ ฤดูร้อน และฤดูฝน ช่วงฤดูร้อนมีระยะสั้น เริ่มตั้งแต่เดือนธันวาคมถึงเดือนมีนาคม ฤดูฝนเริ่มตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนพฤศจิกายน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ มีอุณหภูมิสูงสุด ๓๖.๕ องศาเซลเซียส และมีอุณหภูมิต่ำสุด ๑๘.๐ องศาเซลเซียส จำนวนวันที่ฝนตก ๑๗๒ วัน ปริมาณน้ำฝนที่ตกทั้งปีวัดได้ ๑,๗๐๑.๓ มิลลิเมตร

๒.๖ ประชากรและการปกครอง

จังหวัดภูเก็ตแบ่งการปกครองส่วนภูมิภาคออกเป็น ๓ อำเภอ ๑๗ ตำบล ๙๕ หมู่บ้าน ๕๘ ชุมชน โดยมีรายชื่ออำเภอ ดังนี้ อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ และอำเภอถลาง การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จำนวน ๑๙ แห่ง ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน ๑ แห่ง เทศบาลตำบล จำนวน ๙ แห่ง เทศบาลเมือง จำนวน ๒ แห่ง เทศบาลนคร จำนวน ๑ แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จำนวน ๖ แห่ง จากสถิติของกรมการปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๗ จังหวัดภูเก็ต มีประชากรทั้งสิ้น ๓๗๘,๓๖๔ คน เป็นชาย ๑๗๙,๒๒๑ คน หญิง ๑๙๙,๑๔๓ คน ความหนาแน่นของประชากรโดยเฉลี่ย ๖๙๖.๘ คนต่อตารางกิโลเมตร

๒.๗ ทรัพยากรธรรมชาติ

ป่าไม้ จังหวัดภูเก็ต มีพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ๑๐๗,๕๗๘ ไร่ เป็นพื้นที่ป่าบก จำนวน ๘๘,๒๓๕ ไร่ ป่าชายเลน จำนวน ๑๙,๓๔๓ ไร่ พื้นที่ป่าที่คงสภาพในปี ๒๕๓๘ จำนวน ๒๔ ตารางกิโลเมตร **แหล่งน้ำ** จังหวัดภูเก็ต มีแหล่งน้ำบนดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ไม่มีแม่น้ำสายหลัก มีเฉพาะลำคลองและธารน้ำสายสั้นๆ ในปี ๒๕๕๗ มีอ่างเก็บน้ำขนาดกลาง ๒ แห่ง แหล่งเก็บน้ำขนาดเล็ก ๖ แห่ง ฝายคอนกรีต ๓๐ แห่ง ทำนบ ๕ แห่ง สระ หนอง และบึง ๑ แห่ง และคูคลอง ๑๗ สาย

ดิน ลักษณะดินของเกาะภูเก็ต เกิดจากการสะสมตัวของก้อนกรวด และศิลาแลง ดินดังกล่าว ปกคลุมไปตามชายฝั่งทะเล และพื้นที่เชิงเขาเป็นดินลูกรังปนทรายและร่วนมาก จึงขาดประสิทธิภาพในการอุ้มน้ำ มีการพังทลายตัวได้ง่ายเหมาะสำหรับการเพาะปลูกยางพารา สับปะรดพันธุ์พื้นเมือง และมะพร้าว

๒.๘ สภาพทางเศรษฐกิจ

รายได้หลักของจังหวัดภูเก็ต มาจากธุรกิจการท่องเที่ยว ในปี ๒๕๕๖ จังหวัดภูเก็ตมีจำนวนนักท่องเที่ยว จำนวน ๑๑,๓๓๙,๘๘๕ คน มีรายได้จากธุรกิจการท่องเที่ยว ประมาณ ๒๔๑,๙๒๗ ล้านบาท ข้อมูลจากรายงานของสำนักงานคณะกรรมการ พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในปี ๒๕๕๖ จังหวัดภูเก็ตมีมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด (GPP) ตามราคาประจำปี ๑๓๓,๒๘๓ ล้านบาท ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ๒๕๐,๙๕๒ บาทต่อคน ซึ่งมากเป็นอันดับ ๑ ของภาค และเป็นอันดับ ๑๐ ของประเทศ

๒.๙ การคมนาคมและการขนส่ง

จังหวัดภูเก็ต มีเส้นทางการคมนาคม ๓ ทาง ได้แก่ ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ

๒.๙.๑ การคมนาคมทางบก จังหวัดภูเก็ต มีทางหลวงหมายเลข ๔๐๒ เป็นเส้นทางหลัก มีทางหลวงจังหวัดรอบเกาะและมีเส้นทางอื่นๆ ที่แยกออกจากทางหลวงหมายเลข ๔๐๒ ไปยังชุมชนและสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ

๒.๙.๒ การคมนาคมทางน้ำ จังหวัดภูเก็ต มีท่าเรือน้ำลึก ๑ แห่ง ได้แก่ ท่าเรือท่าเรือภูเก็ต ตั้งอยู่บริเวณอ่าวมะขาม เพื่อใช้เป็นท่าเรือเพื่อการขนส่งสินค้า และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนั้นยังมีท่าเทียบเรือในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตทั้งสิ้น ๓๘ แห่ง และมียังมีท่าจอดเรือของเอกชน จำนวน ๔ แห่ง

๒.๙.๓ การคมนาคมทางอากาศ จังหวัดภูเก็ต มีสนามบินนานาชาติภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร เชื่อมโยงทั้งภายในประเทศ

การสาธารณูปโภค

การไฟฟ้า จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดแรกในประเทศไทย ที่มีไฟฟ้าใช้ในทุกหมู่บ้าน หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจำหน่ายกระแสไฟฟ้าให้กับเกาะภูเก็ต คือ การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้รับกระแสไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ และเครื่องปั่นไฟฟ้าดีเซล ในปี ๒๕๕๗ จังหวัดภูเก็ต มีจำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า ๑๘๕,๐๙๑ ราย และมีอัตราการจำหน่ายกระแสไฟฟ้าอยู่ที่ ๒,๓๐๒.๘ ล้านกิโลวัตต์ต่อชั่วโมง

การประปา หน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตน้ำประปาในจังหวัดภูเก็ต คือ การประปาส่วนภูมิภาค การประปาเทศบาลนครภูเก็ต และการประปาเทศบาลตำบล ในปี ๒๕๕๖ จังหวัดภูเก็ตมีกำลังการผลิต ๒๖,๒๓๕,๗๗๙ ลูกบาศก์เมตรต่อปี และมีจำนวนผู้ใช้น้ำทั้งสิ้น ๔๙,๐๗๙ ราย

การบริการโทรศัพท์ ในปี ๒๕๕๗ จังหวัดภูเก็ต มีเลขหมายโทรศัพท์ ๑๒๒,๑๘๓ เลขหมาย โดยมีผู้ขอเช่าเลขหมายแล้วทั้งสิ้น ๖๖,๒๖๕ เลขหมาย

การบริการ Phuket City Free Wi-Fi เป็นการร่วมมือของเทศบาลนครภูเก็ตกับทีโอที ให้บริการอินเทอร์เน็ตไร้สายความเร็วสูง มีการเปิดให้บริการฟรีแก่ประชาชนใน ๓ จุด ประกอบด้วย บริเวณสวนเฉลิมพระเกียรติ ๗๒ พรรษาครอบคลุมถึงชอชมรมณีย์ และสวนสาธารณะสะพานหิน จำนวน ๒ จุด

ด้านการศึกษา

ในปีการศึกษา ๒๕๕๖ จังหวัดภูเก็ต มีโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับ ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย รวมกันทั้งสิ้น ๙๘ โรงเรียน มีครู ๒,๗๗๕ คน มีนักเรียน ๖๕,๖๔๗ คน และมีอัตราส่วนครูต่อนักเรียน เท่ากับ ๑ : ๒๔ นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนและสถานศึกษาที่สอนในระดับ อาชีวศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา อีก ๔ แห่ง มีมหาวิทยาลัย ๒ แห่ง คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตภูเก็ต และมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ด้านการสาธารณสุข

จังหวัดอุบลราชธานี มีสถานบริการสาธารณสุข ที่สามารถให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง คือ มีจำนวนสถานพยาบาล ประเภทบริการทั่วไป ทั้งหมด ๑๐ แห่ง มีจำนวนเตียงรวมกัน ๑,๑๔๓ เตียง โดยมีสัดส่วนจำนวนเตียงต่อจำนวนประชากร เท่ากับ ๑ : ๓๓๑ มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ๒๑ แห่ง และมีคลินิกต่าง ๆ อีก ๒๙๑ แห่ง มีแพทย์ ๓๑๑ คน คิดเป็นสัดส่วนของแพทย์ต่อจำนวนประชากร เท่ากับ ๑ : ๑,๒๑๖.๖

แหล่งท่องเที่ยว

จังหวัดอุบลราชธานี เป็นจังหวัดเดียวที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก ซึ่งเป็นที่รู้จักในเรื่องของหาดทรายที่สวยงาม น้ำทะเลใส ท้องทะเลที่งดงามเหมาะสำหรับการดำน้ำ รวมทั้งมีสิ่งอำนวยความสะดวก ร่องรับนักท่องเที่ยวอย่างครบครัน มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง ทั้งสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และสถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรม

ในอดีตส่วนใหญ่ คนที่มีความเจริญรุ่งเรือง ทางเศรษฐกิจจะเป็นคนจีน ที่ทำเหมืองแร่ และพ่อค้าคนกลางขายยางพารา ความเจริญที่มาจากคนจีน ซึ่งเห็นได้จากศาลเจ้าจีนที่ตั้งอยู่เรียงรายในตัวเมืองอุบลราชธานีเพื่อฉลองเทศกาลถือศีลกินผักในเดือนตุลาคมของทุกปี

แต่ปัจจุบันความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ มาจาก อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่พัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเปรียบได้กับจำนวนนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ที่ค้นพบถึงความงดงามของแสงอาทิตย์และทะเลที่อุบลราชธานีมีไว้รองรับและยังมีป่าเขา ลำเนาไพร วนอุทยานแห่งชาติ โครงการคืนชนนีสู่ป่า รวมทั้งการนั่งช้างชมป่า

สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่

หาดป่าตอง มีลักษณะเป็นอ่าวโค้งกว้าง มีน้ำทะเลใส หาดทรายที่สวยงาม เหมาะสำหรับ การเล่นกีฬา ทางน้ำทุกชนิด และยังเป็นหาดที่เป็นจุดศูนย์กลางของนักท่องเที่ยวจนเรียกได้ว่า นักท่องเที่ยวที่มาจากอุบลราชธานีไม่มีใครที่ไม่รู้จักหาดป่าตอง หาดป่าตองยังเป็นหาด ที่มีสถานบันเทิงต่างๆ มากมายทุกประเภท ที่เปิดให้บริการ นักท่องเที่ยว นับเป็นหาดที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากที่สุด ในอุบลราชธานี อาทิ สถานที่พัก บริษัทนำเที่ยว ศูนย์การค้า แหล่งบันเทิง เป็นต้น สินค้า และของที่ระลึกทุกชนิด หาได้ในหาดป่าตอง จนมีบางคน เคยพูดไว้ว่าถ้าหาอะไร ในหาดป่าตองไม่เจอก็ไม่ต้องไปหาที่อื่น ในจังหวัดอุบลราชธานี หาดป่าตอง อยู่ห่างจากตัวเมืองอุบลราชธานี ๑๕ กิโลเมตร ตามเส้นทางถนนวิจิตรสงครามหรือทางหลวง ๔๐๒๐ ประมาณ ๙ กิโลเมตร เลี้ยวซ้ายเข้าทางหลวง ๔๐๒๙ (จะมีป้ายบอกเข้าไปหาดป่าตอง) อีก ๖ กิโลเมตรซึ่งเป็นถนนที่ค่อนข้างคดเคี้ยวและมีความลาดชันสูง

แหลมพรหมเทพ เป็นแหลมที่มีหน้าผาสูงอยู่ทางใต้สุดของเกาะภูเก็ต เดิมชาวบ้านเรียกแหลมนี้ว่า "แหลมเจ้า" จากริมหน้าผามีแนวต้นตาลลาดสู่แหลมที่เป็นโขดหิน มองเห็นน้ำทะเลสีเขียวมรกตเป็นกระแสน้ำวนและลึก ไกลออกไป จะเห็นเกาะแก้วพิสดารอยู่ด้านหน้าแหลม

แหลมพรหมเทพ นับเป็นสถานที่ที่ชมพระอาทิตย์ตกที่สวยงามมากที่สุดแห่งหนึ่ง โดยเฉพาะวันที่อากาศดี ท้องฟ้าเปิด มีเมฆน้อย บรรยากาศพระอาทิตย์ตกที่แหลมพรหมเทพจะสวยงามมาก นักท่องเที่ยวทุกคน ที่มาเยือนอุบลราชธานี มักจะต้องหาโอกาสมาชมพระอาทิตย์ตกที่แหลมพรหมเทพ

หาดกะรน อยู่ห่างจากตัวเมือง ๒๐ กิโลเมตร ไปตามเส้นทาง ถนนเจ้าฟ้า ถึงห้าแยกอ่าวฉลอง เลี้ยวขวา เข้าถนนปฎัก จากห้าแยกประมาณ ๖ กิโลเมตร จะเห็นทางแยกด้านซ้าย ไปหาดกะตะ หาดกะรน อยู่ถัดจากหาดกะตะ ไปทางด้านเหนือ ไปตามถนนซึ่งแยกจากหาดกะตะ ๓ กิโลเมตร เป็นหาดทรายขาวละเอียด ทอดตัวในแนวยาว ไปจนสุดหาด และเป็นหาดหนึ่งที่มีสถานที่พัก บริษัทนำเที่ยว ร้านค้า จำนวนมาก สำหรับรองรับนักท่องเที่ยว ที่มาเยือน

หาดกะตะ อยู่ห่างจากตัวเมือง ๑๗ กิโลเมตร ไปตามเส้นทางถนนเจ้าฟ้า ถึงห้าแยกอ่าวฉลองเลี้ยวขวา เข้าถนนปฎัก หาดกะตะ แบ่งออกเป็น ๒ หาด คือ หาดกะตะใหญ่ และหาดกะตะน้อย เป็นหาดที่เหมาะสมสำหรับการเล่นน้ำ และ ใช้เป็นที่ฝึกดำน้ำ เนื่องจากมีแนวปะการังติดต่อกันไปจนถึงเกาะปู ซึ่งอยู่ด้านหน้าหาดกะตะ ปัจจุบัน หาดกะตะ เป็นหาดหนึ่งที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน อาทิ สถานที่พัก บริษัท นำเที่ยว ร้านค้า แหล่งบันเทิงต่างๆ ไว้สำหรับบริการนักท่องเที่ยว เช่นเดียวกับ หาดกะรน

เกาะไม้ท่อน เป็นเกาะที่มีปะการังสวยงาม น้ำทะเลใสหาดทรายขาว เหมาะสำหรับผู้ชอบการดำน้ำและตกปลา บนเกาะมีที่พักบริการ

สถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม และสถาปัตยกรรม ได้แก่

ตึกโบราณสถาปัตยกรรมแบบชิโน - โปรตุกีส เป็นอาคารรุ่นเก่าในตัวเมืองภูเก็ต ที่เป็นทั้งบ้านเรือน ร้านค้า สถานที่ราชการ ธนาคาร และอื่น ๆ อีกมากมาย อาทิ อาคารปัจจุบันที่ทำการศาลากลางจังหวัด ศาลจังหวัด ส่วนใหญ่เป็นตึก ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อสมัยเกือบร้อยปีมาแล้ว เมื่อครั้งกิจการเหมืองแร่เริ่มเจริญใหม่ ๆ ลักษณะของตัวอาคาร มีส่วนลึกมากกว่าส่วนกว้าง หน้าต่าง ประตู เป็นไม้ฉลุลาย

บ้านชินประชา เป็นบ้านเก่าแก่สไตล์ ชิโน - โปรตุกีส ซึ่งสร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๖๖ (ค.ศ. ๑๙๐๓) หรือในปลายรัชสมัยที่ ๕ โดยพระพิทักษ์ชินประชา เป็นหลังแรกของจังหวัดภูเก็ต ที่เรียกว่า อังม่อเหลา ปัจจุบันบ้านชินประชา มีอายุกว่า ๑๐๐ ปี ตั้งอยู่ที่ถนนกระบี่ ตำบลตลาดเหนือ ในตัวเมืองภูเก็ต เป็นบ้านของตระกูลตันทวณิช ผู้เป็นเจ้าของได้อนุรักษ์ตัวอาคารและเครื่องเรือนเครื่องใช้ต่างๆ ในบ้านไว้เป็นอย่างดี โดยมีความมุ่งหวัง ให้สถานที่แห่งนี้เป็นพิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิต ลักษณะที่โดดเด่นของบ้าน คือ เป็นบ้านสองชั้น ประตูบ้านลงรักปิดทอง มีอักษรจีน มีหน้าต่างไม้หลายบานวางในบานหน้าต่างทำเป็นบานเกล็ด เปิดปิดได้ เมื่อเข้ามาในบ้านจะเย็นสบายอากาศถ่ายเทสะดวก เนื่องจากตรงกลางบ้านเปิดโล่ง เพื่อระบายอากาศ และมีสระน้ำเล็กๆ อยู่ตรงกลางบ้าน พื้นกระเบื้องจากอิตาลี มีเครื่องใช้เครื่องครัวโบราณ ภาพถ่าย ภาพวาดในอดีตที่สวยงามและน่าสนใจ

วัดฉลอง หรือ วัดไชยธาราราม อยู่ห่างจากตัวเมืองภูเก็ตประมาณ ๘ กิโลเมตร ออกจากตัวเมืองไปตามทางหลวงหมายเลข ๔๐๒๑ ผ่านสามแยกบริเวณสนามกีฬาสุรกุล เลี้ยวซ้ายไปทางห้าแยกฉลอง วัดฉลองจะอยู่ทางซ้ายมือก่อนถึงห้าแยกฉลองประมาณ ๔ กิโลเมตร เป็นวัดที่มีชื่อเสียงของภูเก็ต มีรูปหล่อของหลวงพ่อแช่ม และหลวงพ่อช่วง ซึ่งเป็นที่เคารพสักการะของชาวภูเก็ต

พิพิธภัณฑ์ภูเก็ตไทยหัว ตั้งอยู่ที่ถนนกระบี่ย่านเมืองเก่าภูเก็ต สถานที่แห่งนี้เดิมเป็นโรงเรียนสอนภาษาจีนแห่งแรกในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งชาวจีนฮกเกี้ยน บรรพบุรุษชาวจีนรุ่นแรก ที่อพยพ มาอยู่ที่ภูเก็ตได้ร่วมกันสร้างขึ้น ตัวอาคารแบบชิโน-โปรตุกีส ที่เห็นในปัจจุบันนี้ สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๗ บนหน้าจั่วอาคารเรียน มีรูปปูนปั้นเป็นรูปคางคกแดง ซึ่งสื่อความหมายถึง การรู้หนังสือคือโชคอันยิ่งใหญ่ เป็นการแสดงให้เห็นถึง การตระหนักถึงการให้การศึกษา แก่ลูกหลานชาวภูเก็ต ไม่เฉพาะการเล่าเรียน เพื่อให้อ่านออก เขียนได้เท่านั้น แต่หัวใจสำคัญของการศึกษาอยู่ที่ การปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรม และปรัชญาในการดำรงชีวิต

ลักษณะของอาคารหลังนี้ เป็นอาคาร ๒ ชั้น เมื่อเข้าไปด้านในเป็นห้องโถงกว้างใหญ่ มีห้องทั้งปีกซ้ายและปีกขวา มีบันไดเดินขึ้นชั้นบน ซึ่งมีระเบียงล้อมรอบพื้นที่ว่าง ที่สามารถมองลงมาชั้นล่าง ด้านบนยังใช้เป็นห้องเรียนภาษาจีน ส่วนด้านล่างมักใช้จัดนิทรรศการต่างๆ อยู่เสมอ โดยเฉพาะศิลปะและวัฒนธรรม

ภูเก็ตแฟนตาซี ตั้งอยู่บริเวณหาดกมลา เป็นแหล่งบันเทิงยามราตรี ที่มีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมไทยด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง ภายในบริเวณมีร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกและหัตถกรรมไทยต่างๆ ห้องเกมส์ แต่ละอาคารจะได้รับการออกแบบเป็นอาคารทรงไทยประยุกต์ลักษณะต่างๆ โดยดึงดูดเด่นของแต่ละภาคมาใช้ และตกแต่งโดยใช้แสงสีเสียงต่างๆ ดุตระการตา สิ่งที่ไม่ควรพลาดชม คือ การแสดงจินตมายา ในวังไอยรา เป็นการนำเอกลักษณ์ของไทยทั้งด้านวรรณคดี วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม มาผสมผสานและนำเสนอผ่านตัวเอก คือ เจ้าชายกมลา และช้างคู่บารมี ไอยรา โดยใช้เทคนิคพิเศษเข้ามาช่วย คำนการแสดงด้วยบัลเล่ต์กลางเวหา และมายากลนำเสนอโดยนักแสดงที่แสดงเป็นอินจันแฝดสยามคู่แรกของโลก

คำขวัญจังหวัดภูเก็ต

ไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้
หาดทรายสีทอง สองวีรสตรี
บารมีหลวงพ่อแช่ม

ตราสัญลักษณ์ประจำจังหวัดภูเก็ต

ตราประจำจังหวัดภูเก็ตในปัจจุบันเริ่มใช้เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๘ เป็นรูปอนุสาวรีย์สองวีรสตรี อยู่ในวงกลมล้อมด้วยลายกนก

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดภูเก็ต ปี ๒๕๕๘ – ๒๕๖๑

วิสัยทัศน์จังหวัดภูเก็ต (Vision)

“ภูเก็ตเมืองท่องเที่ยวนานาชาติ บนพื้นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน”

พันธกิจ (Goals)

- (๑) เร่งส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานการท่องเที่ยวระดับโลก
- (๒) กำหนดทิศทางการท่องเที่ยวภูเก็ตสู่ความร่วมมือระดับโลก
- (๓) สนับสนุนการท่องเที่ยวภูเก็ตควบคู่กับการพัฒนาคุณภาพชีวิต สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม
- (๔) สร้างภาพลักษณ์ที่ดีของภูเก็ต
- (๕) ส่งเสริมความมั่นคงในสังคมตลอดจนระบบความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยว
- (๖) สนับสนุนเครือข่ายความร่วมมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนและนักท่องเที่ยว
- (๗) ปรับรูปแบบการบริหารให้มีสมรรถนะรองรับการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล
- (๘) ปรับเปลี่ยนทัศนคติ วัฒนธรรมองค์กรให้สอดคล้องในการทำงานภายใต้หลักบริหารการจัดการบ้านเมืองที่ดี (Good Government)
- (๙) พัฒนาองค์กรให้มีสมรรถนะสูงในการแข่งขัน
- (๑๐) สร้างแหล่งเที่ยวและบริการใหม่ โดยเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์
- ๐(๑๑) สร้างโอกาสและกระจายรายได้ในสังคมเพื่อลดความเหลื่อมล้ำด้วยการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการและแรงงานสู่มาตรฐานนานาชาติ

เป้าประสงค์รวม (Strategic Issues)

- (๑) จำนวนผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐาน
- (๒) นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจ
- (๓) ประชาชนมีรายได้จากการท่องเที่ยว
- (๔) มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
- (๕) องค์กรด้านบริการท่องเที่ยวมีคุณภาพการบริการสูง

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

จังหวัดภูเก็ตได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด ๓ ประเด็น ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่มีมาตรฐานระดับโลก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ สร้างความเชื่อมั่นในแก่นักท่องเที่ยวและประชาชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ ปรับองค์กรให้รองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล